

Nemurire

Dumnezeu ne-a creat
ființe nemuritoare
doar că a împărțit
nemurirea
câte puțin
la fiecare

Judecata

Iată-mă, Doamne, am venit
Cu zăngănit de lanțuri la picior
Cu ce m-ai înzestrat am irosit
Agonisind păcate și erori

Sunt singură, îndurerat monom
Cu nimeni vina nu pot s-o împart
Sunt clopotul unui lăuntric dom
Clamând candori, ca orice inculpat

Nedescifratelor parabole livrat
Târziu admit că hybrisul e rană
Eu nu vin nici măcar cu un talant
Deși atâți mi-ai numărat în palmă

Și ce răspuns să-ți dau când mă întrebi
Cu viața mea pribeagă ce-am făcut?
Am căutat din galeși ochi de cerbi
Să beau blândețea lor să pot să uit

Rugă

Prin lujere verzi privesc sub pământ
ascult tăcerea străbunilor
aliniați în biografiile lor
răbdători, așteptându-ne

Nu avem unde să ne ascundem
Zeul se uită în adâncul din noi
Prin gândurile noastre nedomolite
nimic nu putem tăinui
nici măcar pricăjitele noastre comori
tot de la El dobândite

Mai lasă-mă o clipă sau două,
Preamilostive, Domnule Zeu,
prin fluierile mele să mai răsun
doina de jale a neamului meu

Omul cu vasul de lut

„Mergeți în cetate și vă va întâmpina
un om ducând un urcior cu apă.
Mergeți după el.”

Marcu 14/13

Omul cu ulciorul de lut
aștepta de o mie de ani
pe Muntele Sionului
clopotul timpului menit
să intre în scenă
să traverseze piața cu pas hotărât,
la ora umbrită de soare
arătând calea spre Cina pascală

Nimeni nu știe de unde venea
omul cu ulciorul de lut
nici încotro se va duce
după trecerea sa prin scripturi
Urma lui se va pierde în negura vremii
după ce va fi interpretat
magistral rolul predestinat
de călăuză pentru cei 12 aleși
să ia parte la Cina de Taină
care a inversat mersul planetelor